

Vadász Vilma (1914–1994)

A kollégák nevében búcsúzom *Vadász Ferenc*től, *Vilmánktól*. Utoljára szomorú helyen találkoztunk: a Kozma úti temetőben, *Bereczky Éva* temetésén, s akkor újra – utoljára – rövid időre összejöttünk régi pályatársak és felidézünk néhány emléket az együtt töltött évtizedekről. Májig is hálaság lehetünk a sorsnak, hogy *Vilmánk* érezhette tiszteletünket és szeretetünket, amellyel körülvettük. Talán ezt az emléket hordozta magában haláláig.

Amikor hozzánk került, csak azt tudtuk róla, hogy nehéz sorsot mért rá a történelem; szinte nem volt az elmúlt évtizedekben olyan történelmi korszak, amely ne sújtotta volna. Az apácáknál nevelkedett fiatal tanárnő úgy vesztette el első férjét és mindenét, hogy saját helyzetét, eszméit is mérlegre kellett tennie. Férje a fasizmus poklában halt mártírhálát, az értelmetlen áldozatok egyike volt, pusztulását a ráncszabadult gonosz emberi indulatok, egy halált osztó rendszer kegyetlenkedése okozta. Az üldöztetés idején ő maga kertészként dolgozott Kalocsán. A pusztulás roncsain magára maradt fiatal tanárnőnek mindent előlről kellett kezdenie, saját életét, eszméinek újragondolását, hivatását. Csoda-e, hogy az akkori palettán egy új világot ígérő tábor elkötelezett tagja lett?

Hamarosan azonban érezhette, hogy az általa is választott új rend túlságosan kemény az ő szelíd természetének. Összeütközései a szeretetnek és az akkori hatalom könyörtelenségének ellentéteiből alakultak ki,

szinte magától érthető módon, mert a fiatal pedagógusnak – akkor már az oktatásügy egyik irányítójának – mások voltak természetes elképzelései pl. a koreai árvák neveléséről, a kollégiumi mozgalomról, másról is. Ám fegyelmezett volt, kötelességét igyekezett legjobb hite szerint elvégezni. Ezekben az időkben gyűlt fel benne az a sok tapasztalat, emberismeret, amelynek később tanúi voltunk.

A hatvanas évek társadalmi mozgásában sokan keresték helyüket. Ekkor helyezték a Széchenyi Könyvtár fiatal szervezetéhez, a Könyvtártudományi és Módszertani Központozhoz az oktatási osztály vezetőjeként. Mintha saját kívánsága is az lett volna: a viharos zónáktól távoli, mégis alkotó munka várt reá. Leghosszabb munkahelye ez volt; tizenöt évet dolgozott velünk, közben alakult ki a könyvtárosképzés-

nek számos rangos formája az egyetemi oktatás kiegészítéseként. Itt tudta kamatoztatni az oktatásban és az oktatásügyben szerzett tapasztalatait.

Fiatal csapatot kapott munkatársakként. Igen jól képzett, hozzáértő kollégákat, ám kellő tapasztalat híján meggondolatlan, néha heveskedő társakat. A fiatalságnak nincs veszélyérzete, gyakorta a következményekkel sem számol. Vadász Vilmának azonban bölcs, érett élettapasztalatai voltak. Szeretném most elmondani személyiségének azt a mélyen emberséges vonását, amelynek fontosságát mi is csak később ismertük fel. Úgy óvott, védett mindannyiunkat, mint saját gyermekeit. Soha nem lépett fel hatalmi szóval, mindig meggyőző érveivel tudott szelidíteni. Ha baj volt – mert volt néhányszor – mindig tudta, hová kell fordulnia. Szemrehányást nem tett. Lassan kialakult körülötte egy bizalmas légkör, meg tudtuk osztani vele valódi gondjainkat is. Pedig nagyon különbözőek voltunk, s neki mindenkéhez másként szóló szava volt, mert tisztelte a személyiséget. Akik ma toleranciáról beszélnek, azoknak példaként tudnám felidézni az akkori kicsi társadalmunkat. De nem csak a rebeliseket volt képes meggyőzni, hanem az ellenkező előjelű túlzókat is. Mert ilyenek is voltak.

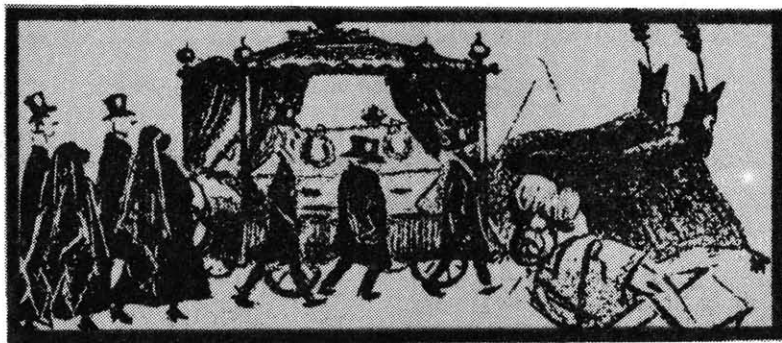
A hallgatók lassan felfedezték hajlamát a gondoskodásra. Mert Vadász Vilma nem csak tanulmányaikkal tördődött, hanem elhelyezkedésükben is segítette őket. Nem nagy dolog – mondhatnánk. Ám akiket segített, azok közül sokan voltak a politikai okokból perifériára szorult ifjú emberek, politikai elítéltek is. Neveket lehetne sorolni, akik Vadász Vilma jóvoltából jutottak értelmes munkához, nem is sejtve, hogy pártfogásuk a pártfogó számára kockázatokkal jár.

Tiszta ember volt. Egyik kollégánk, aki szintén sokat köszönhet néki, azt mondta róla, hogy rejtett keresztény. Nem világnézetére gondolt, hanem jellemére. Szeretetet sugárzó, másokért áldozatot hozni tudó személyiség, akiből egyre kevesebb van, egyre önzőbb társadalmunkban. A magunk baja, mulasztása pedig az, hogy mindig későn fedezzük fel az értékeket, az értékes embereket magunk körül.

Kedves barátaim! A legtöbb amit adni tudunk, az emberi emlékezet. Az ember addig él, ameddig emlékeznek rá. Most gondolkozzunk el azon, hogy Vadász Vilma emlékezete máig saját személyiségünk formáló ereje. Ezért nem szabad elfeledkeznünk róla.

Horváth Tibor

(Elhangzott Vadász Vilma ravatalánál)

Elkészült az Oracle alapú könyvtári rendszer

ORACLE LIBRARIES

Kinek, mihez ajánljuk?

- könyvtáraknak, dokumentációs központoknak, közgyűjtemények kezelőinek
- kisméretű adatállománytól a többmillió kötetes könyvtárig
- szöveges dokumentumok, kép, videó és hanganyagok felvitelére, tárolására, sokszempontú visszakeresésére

Miért ezt ajánljuk?

- valamennyi könyvtári és információkezelő funkciót ellátó honosított integrált rendszer
- multimédia és teljeskörű periféria kezelés (CD-ROM, videó, optikai lemez)
- hálózatos működés, osztott adatbáziskezelés
- Oracle - a világon és Magyarországon is a legelterjedtebb adatbáziskezelő rendszer
- negyedik generációs fejlesztő környezet
- hardver független, PC-s konfigurációtól a nagylemezes konfigurációig szinte valamennyi létező hardveren működtethető (PC hálózatok, SUN, DEC, IBM RS 6000 stb.)

Ezt választották - a másfélszáz külföldi referencia mellett:

- Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem Központi Könyvtára
- MTA Világ gazdasági Kutatóintézet Könyvtára

A rendszer paramétereizhető könyvtára igényei szerint.